da. Ükskord katsuti kül sedda linna jälle wäggisi arrawõtta. Nemmad käisid kül ka priskiste peäle. Kinral Essen olli nende üllemsaatja. Agga ei se läinud neil sedda puhko mitte korda, waid nemmad piddid ilma asjata taggasi minnema, sest Turkid hoidsid sedda ello polest.

Sedda ennam õnne olli teisel sõa-wäel Tatari-Maal. Ta wõttis omma teed Krimmi-Male. Se on üks hea suur Ma merre äres, kus head tuggewad linnad sees on, ja kuhho meie jo ammo ollime noudnud. Keik sedda Maad keige linnadega wõttis meie wäggi ärra, heitis sedda hopis meie Keisri-Praua wallitsusse alla, woitis ka aias keik Turkid sealt ärra, wõttis hulga wangiks, ja teised põggenesid laewadega selle merre otsa, kus Konstantinopoli lin on. Se olli meil üks hea saak, ja maksis meie sõa-wäe jalla waewa ja söddimist kül rohkeste ärra.

Agga Wallaki-maal olli õige kirri luggu. Meie nou ja lotus olli õiete löppe korral, kui Jummal ühhe hobiga täit abbi satis. Üks suur hulk, kolm kümmend tuhhat meest, need keigeparremad sõa-mehhed, ollid Sursewo linnast läbbi tulnud meid trotsima. Kinralit Essen läkkitati nende wasto wie tuhhande meestega. Ta plus hakkas, mollemilt poolt sõdditi kangeste, agga Jummal andis wägga head woimust meie kätte nende hoopliatte üle. Neid röhhuti koggone mahha, ja hakkasid tuhhat nälja jooksma linnast läbbi et nemmad laewade jure piddid sama, neil olli ni suurt rutto nago olleks neil tulli tagga olnud. Kinral Essen läkkitas siis agga ühhe riggimenti sinna, Sursewo linna ärrawõtma. Ja waat teiste peäle

olli